

הרב-אומן ומשחקו המסוכן

דן בן-דוד

לעולם לא ניתן יהיה לאמת את התחושה, אם כי קשה מאוד להתנער ממנה. נדמה שאנו נמצאים במשחק שח ענק, עם רב-אומן מתוחכם שאפילו אינו חייב להיזי את כל הכלים בעצמו. לכאורה כולם יודעים מה קורה, כולם צועקים בתורם, כולם זזים באופן שמקדם כביכול רק את עצמם – והכל נופל למקומו לפי תכנית אב שרק אריק יכול היה לבשל. כולם מנצחים. כמעט.

כל מי שענינו בראשו ראה כבר מזמן של-8,000 המתנחלים לא היה סיכוי להישאר בין 1.3 מיליון הערבים בעזה. אפילו יש מספיק אנשים היודעים בסתר ליבם שהמשך קיומה של המדינה כיהודית ודמוקרטית מחייב הוצאת האזרחים משם.

גם השיקול הבטחוני אינו להשארם אלא ההיפך. לא מדובר באשליה שהפלשתינאים יפריחו יונים במקום פצמ"רים וקסאמים כאות הוקרה לעזיבתנו. אך עברו כבר ימי קום המדינה בהם ישובים אזרחיים מהווים חומת מגן פיזית בהיעדר צבא הגנה גדול וחזק. העיסוק היום-יומי של אלפי חיילים בשמירה על אזרחים המתעקשים לחיות דלת מול דלת עם החמאס, הג'יהאד וחללי אל-אקסה אינו מגביר את בטחון המדינה אלא מדלל ומסכן ללא צורך את כח המגן שלנו.

אלה העובדות. כל השאר מיצוב וטקטיקה, לכאורה עצמאית, של הצדדים במשחק השח הלאומי. השמאל מתחרה בעצמו, שלא לדבר עם הימין, על מי יטיב יותר עם המפונים. תודה מיוחדת מגיעה לבייגה שוחט מהעבודה על תרומתו בוועדת הכספים להזרמת מאות מיליונים נוספים מהכנסות משלמי המסים ישר לכיסם של המפונים.

לפי דו"ח שכתב צוות בראשות הפרופ' דני צידון, שכלל נציגים מכל הגופים הציבוריים הנוגעים בדבר, העלות האזרחית של הפינוי-פיצוי בלבד הגיעה לכ-4.5 מיליארד ש"ח. אך זה כמובן אינו מספיק עבור ה-2,000 המשפחות ולכן מיהרה הממשלה לספק עוד סוכריה בדמות אדמות הלאום בחוף ניצנים בעלות נוספת של כמיליארד ש"ח.

במילים אחרות, תג המחיר האזרחי בלבד שאנו הולכים לשלם הוא 2.75 מיליון ש"ח למשפחה (\$611,000 למי שזקוק להמחשה נוספת). במקרה של משפחה שכירה ממוצעת, הפיצוי מגיע ל-1.75 מיליון ש"ח (כולל ניצנים). זהו סכום שהינו, על פי צוות צידון, פי ארבעה מערכו של רכוש משפחה שכירה דומה בתוך גבולות הקו הירוק. את רב-האומן שלנו מעניינים רווחי המפונים כקליפת השום לעומת רצונו לקבוע מחיר כזה שירתיע את כל הבאים אחריו מלהעלות על דעתם פינוי גדול בעתיד – ואם נבחר ציבור מן השמאל רוצים להשתתף בחגיגת הנתינה, כן ירבו.

הגל הכתום העכור, החוסם כבישים וכספומטים ומאיים לפגוע בתשתיות המדינה, גם הוא משחק את תפקידו נאמנה. מאחורי הטיעון המוצדק שתחילתו של הליך קבלת ההחלטות הסריח, נוח לכל להתעלם (א) מהעובדות שתוארו לעיל, ו-(ב) שבסופו של דבר התקבלה החלטה לגיטימית עם רב גדול של נבחר העם בבית המחוקקים הריבוני של המדינה. את פתיל ההתנגדות הדליק שרון במעשיו – אך כמה נוח (למי שמתכוון בעתיד הקרוב להזרים הון עתק לעיבוי השטחים הנותרים) להפגין לשאר העולם איזו מהומת אלוהים נוצרה כאן בגלל פינוי 3% בלבד מכלל תושבי יש"ע. לא במקרה הכבישים לעזה ולצפון השומרון עדיין פתוחים למצטרפים חדשים.

במשחק שח מעוות זה, המטרה האמיתית כמובן אינה עזה. ככל שהעלות הרגשית והכספית גבוהה יותר, כן ייטב. הבעיה היא שלא כל הפיונים קלטו את המסר – וככל שעובר הזמן, גובר החשש שהמחיר יהיה גם בדם. במהלך העשורים האחרונים, צבר רב-האומן נסיון רב בהצטות שכבוין עלה לנו ביוקר. אך הפעם הוא הדליק כאן תבערה איומה שהסיסמה "יהודי אינו מגרש יהודי" תתגמד ליד מה שיהודים עלולים לעשות ליהודים – לילדים שלנו בשירות צבאי – בחודשים הקרובים. מדובר בבומרנג רב עצמה עם היכולת להוות מהלך של שח-מת ציבורי לכל תנועת ההתיישבות מעבר לקו הירוק. כדאי שמי שמגדל ומדשן את העשבים השוטים הרבים ידע זאת מבעוד מועד, לפני שיתלקחו ויתירו מאחוריהם אדמה חרוכה.